

som er kommunale Foranstaltninger, og hvis vi kunde have enedes om ogsaa at tage den anden Opgave op, vilde vi fra vor Side have overvejet med stor Velvillie det Forslag, der i saa Henseende vilde komme frem. Vi fik imidlertid kun at vide alle de Betæneligheder, der var ved at foretage en saadan almindelig Nedsættelse af Brødprisen, hvad for Resten den ærede Ordfører i Aften kortelig har peget paa.

Der er her Tale om to forskellige Ting. Det ene er en hele Landet omfattende Foranstaltning til at faa Brødpriserne reguleret nedad med Tilskud af Stat og Kommuner, og det andet er de kommunale Foranstaltninger, der er tænkte som rent lokale, og ved hvilke man maa indskrænke sig til kun at benytte Statstilskuddet til de Foranstaltninger, der tager Sigte paa at hjælpe de fattige og dem med de smaa Indtægter, nøjagtigt saaledes som Lovforslagets Motiver siger. Men vi har paa ingen Maade stillet os afvisende overfor det andet, saa der er god Overensstemmelse mellem, hvad det ærede Medlem for Horsens Landkreds har udtalt tidligere, og vor Stilling nu. Det, der her foreligger Forslag om, er ikke en almindelig, hele Landet omfattende Prisregulering, men en Bemyndigelse for Kommunerne til at foretage Foranstaltninger og et Tilsagn om, at Staten vil deltage i en Del af de deraf følgende nødvendige Udgifter. Derfor kan jeg heller ikke give Ministeren Ret i, at vi er gaaet fra den ene Yderlighed til den anden. Nej, vi har fundet, at naar vi skulde indskrænke os til kommunale Foranstaltninger, maatte vi fastholde det Hovedprincip, som jeg vil gøre mit til at faa fastholdt, at Statens Tilskud skal ydes som Tilskud til de Foranstaltninger, der er nødvendige, og som tager Sigte paa at hjælpe dem med de smaa Indtægter.

Det er rigtigt, som Ministeren sagde, at der ikke er sat nogen Begrænsning i vort Lovforslag, vi har ikke nævnt de 8 Kr., som Ministeren har baade i Lovforslaget og i Ændringsforslaget til § 5. Vi har ikke fundet nogen Anledning til at nævne de 8 Kr., for det første fordi vi syntes, at Kommunalbestyrelserne skal have Ret til at anvende de nødvendige Beløb til de Foranstaltninger, som de maatte anse det for nødvendigt at foretage for at hjælpe de mindre bemidlede. Statens Tilskud er efter Ministerens Lovforslag begrænset. Vi har ikke turdet inklude os paa at stille andet Forslag i saa Henseende. Vi har ikke ment, der var nogen Grund til at sætte en Grænse, hverken ved 8 Kr. eller ved et hvilket som helst andet Beløb pr. Indbygger, og jeg gad for Resten

vide, hvad Betydning Bestemmelsen om de 8 Kr. egentlig vil faa. Er der nogen Kommunalbestyrelse, som allerede i December, eller hvornaar de nu skal planlægge disse Foranstaltninger, kan overse, om det i Løbet af Aaret indtil den 1. November 1916 er nødvendigt at benytte 8 Kr. eller mere pr. Individ? Hvis de skal benytte mere end 8 Kr., skal de jo have Ministerens Samtykke. Hvis der skal være en Smule Mening deri, maa det være forudsat, at man allerede paa Forhaand ved saa omtrent, hvor meget man vil faa Brug for. Jeg tror imidlertid, at Praksis vil forme sig saaledes, at man opdager en Gang i Løbet af Aaret, at man har brugt mere, og saa søger man Tilladelsen, og den vil selvfølgelig altid blive givet. Derfor synes jeg ikke, der er meget ved at have Bestemmelsen om de 8 Kr. Vi har ikke haft nogen Betænkelighed ved ikke at nævne noget Tal, vi har ment, at i saa Henseende laa Begrænsningen i de Tal, som gælder for Statstilskuddets Størrelse.

Den højtærede Minister sagde, at han forstod ikke rigtigt, at vi lavede forskellige Regler for Udskrivningen af de Beløb, der var nødvendige til de Foranstaltninger, der foretages i Henhold til denne Lov, og for Udskrivningen af de Beløb, der var nødvendige til de øvrige Foranstaltninger, eller jeg skal maaske hellere sige til Dækning af de øvrige Udgifter, som maatte vise sig at have medført et Underskud paa Kommune-regnskabet for 1915—16. Men inden Ministeren kom til Ende med sine Udtalelser, synes jeg, han dog gav Mindretallet Ret i, at Udgifter til Foranstaltninger, der ikke havde noget med Dyrtiden at gøre, selvfølgelig skulde udskrives paa samme Grundlag som de almindelige Skatter.

Saa nævnede Ministeren noget om, at hvad der vilde medgaa til Understøttelse af Enker med Børn, arbejdsløse og indkaldtes Familier, skulde udskrives efter samme Regler som de øvrige Skatter og ikke maatte gaa ind under de noget lempede Regler, som er gældende for Udskrivningen af de Beløb, der er nødvendige til de Foranstaltninger, der træffes efter denne Lov. Jeg skal gøre opmærksom paa, at de Udgifter, som er afholdte i 1914—15, er vi færdige med, dem har Kommunerne faaet refunderet af Staten, saa tilbage er kun de Understøttelser, som maatte være ydede siden 1ste April 1915. Med Hensyn til dem har vi udtrykkeligt bestemt i vort Forslag, at de skal medtages blandt det, der kan udskrives som Tillægsskat i Henhold til de Bestemmelser, vi har foreslaaet skal gælde for Udskrivning af Skat. Man kan sige,